

18.25x26.09	1/3	עמוד 3	ידיעות השרון - כפר סבא	26/03/2021	76736429-4
הכפר הירוק בית הספרהכפר הירוק פנימי - 90290					

חג שמח

משה מרקוס
מגיש:
רגע לפני
ארוחת החג,
אל תשכחו
לעיין גם
בהגדה של
הספורט
בשרון // 38

סדר חדש:
שלושה
סיפורים
על אנשים
שהחליטו
לשנות את
חייהם בשנה
האחרונה
8 //

גבריאלה חאיט,
תלמידת הכפר
הירוק שחלמה
להיות דוגמנית,
חלתה בסרטן
• במהלך מסע
ההחלמה המרגש
שלה הפכה
לפרזנטורית של
ארגון "רחשי לב"
ולהשראה עבור
ילדים חולים
• בני קימרון // 28

הניצחון של גבריאלה

27.41x33.75	2/3	עמוד 28	כפר סבא - ידיעות השרון	26/03/2021	76736422-7
הכפר הירוק בית הספר הכפר הירוק פנימי - 90290					

עם המשפחה. "לא בחרנו במחלה הזו, אבל בחרנו בדרך להתמודד איתה" | צילום: דניאל אדרי

גבריאלה חאיט, תלמידת הכפר הירוק, ספורטאית ופריקית של תיאטרון ובמה, חלמה להיות דוגמנית • היא רק לא ידעה שהקמפיין הראשון שלה יהיה כחולת סרטן • לפני שנה אובחן גידול ממאיר ברגלה שהשבית אותה מפעילות. אחרי ההלם והדמעות היא החלה במסע להחלמה, שבמהלכו הפכה לפרזנטורית של ארגון "רחשי לב" ומודל השראה לילדים חולים • "אל תחכו עם החלומות שלכם, הגשימו אותם בכל הכוח", היא אומרת

החלום שניצח את הסרטן

27.22x33.43	3/3	עמוד 29	ידיעות השרון - כפר סבא	26/03/2021	76736423-8
-------------	-----	---------	------------------------	------------	------------

הכפר הירוק בית הספר הכפר הירוק פנימי - 90290

"עם כל הכבוד לקורונה -

אנחנו נלחמים בסרטן"; "לסרטן אין חיסון"; לפני כמה חודשים אי אפשר היה להחמיץ את משפטי המחץ הללו לצד פניה הקורנים וקרחתה המבהיקה של גבריאלה חאיט שהתנוססה על שלטי חוצות והבזיקו בסרטונים ברשתות החברתיות. זמן קצר לאחר שאובחנה כחולת סרטן, נותחה והחלה בטיפולים כימותרפיים להחלמתה - הפכה גבריאלה לפרינוטורית של "רחשי לב", הארגון שתומך מזה 30 שנה בילדים חולי סרטן ובבני משפחותיהם. לאחר שחוותה בעצמה את התמיכה והסיוע ביקשה גבריאלה להיות הפנים של הארגון, להעביר מסרים אופטימיים ולקדם את הערכים שלה - אמונה, תקווה, חזקה ושמחה.

בין הניתוחים, הטיפולים והאשפוזים, היא חשה צורך לחזק ילדים נוספים המתמודדים עם מחלת הסרטן. זאת, לצד שאיפתה מילדות - לשחק (למדה תיאטרון בחטיבה), לדגמן, להופיע על המסך ולהתפרסם. "רחשי לב" הגשימו את חלומה. כשהיא נעזרת בקב"ים או מרותקת לכיסא גלגלים, היא הגיעה לסטודיו לצילומים. לפני כשבועיים השתתפה בתצוגה הפותחת של שבוע האופנה ובשבוע שעבר הצטלמה לקמפיין פרסומי למוטג אופנה יחד עם עדן פינס; בעוד כמה שבועות היא תסיים את סדרת הטיפולים האחרונה, ולמרות שתזדקק לעוד כמה חודשים כדי להשתקם, השבוע היא כבר אמרה בנחרצות: "אני אחזור ללכת, לקפוץ, הכול".

"לא הצלחתי לנשום"

גבריאלה חאיט (17), נולדה באופקים, בתם הבכורה של דני ודנה, ואחותם של יובל (15) לב (10), מתן (7) וילין (חצי שנה). בגלל עבודתו של האב, עברה המשפחה דירות רבות במהלך השנים - לבאר שבע, למעלות, לחדרה (שם למדה בחטיבת הביניים) ולחריש. לפני שנתיים עברה גבריאלה לפנימיית הכפר הירוק יחד עם אחותה יובל. הן זכו לעידודו של אביהן, דני (43), אף הוא בוגר הפנימייה, שלדבריו שינתה את חייו כעולה חדש ממולדובה. גבריאלה נקלטה היטב בפנימייה, הסתגלה מבחינה חברתית ולמדה במגמת ערבית כדי להכשיר את עצמה, כדבריה, לשירות צבאי ביחידת מסתערבים.

מגיל צעיר היא ניהלה חיים ספורטיביים, התאמנה באגרוף ובג'ו-ג'יטו, השתתפה בכמה אירועי קרבות וניצחה, זכתה במדליה בתחרות ג'ו-ג'יטו ארצית ובמקום הרביעי בתחרות בינלאומית. אחרי שעברה לכפר הירוק נאלצה לפרוש מהמסגרת התחרותית והתמקדה באימוני כושר, בריצה ובקפיצה לרוחק.

הלימודים בכיתה י' נקטעו במרץ 2020, עם היציאה לסגר הראשון. מאז היא לא חזרה עוד לפנימייה. חודש לפני כן חשה כאבים באזור הירך הימני. כמי שהרבתה לעסוק בספורט יחסה אותם לשריר תפוס, והפחיתה את עומס האימונים. הכאב חלף אך חזר שוב בלילות בעוצמה רבה, ועורר אותה משנתה. בעת אימוני הריצה והקפיצה חשה שתנועת הרגל אינה תקינה והיא התקשתה לרוץ. רק בשלב הזה שיתפה את הוריה שהזמינו לה תור לאורתופד. עד שהגיע מועד התור הכאבים החריפו מאוד, משככי כאבים לא סייעו, והופיעה נפיחות באזור הירך. האורתופד אבחן כיווץ בשריר, היא נשלחה לפיזיותרפיה והרופא

מתוך הקמפיין לארגון "רחשי לב" צילום: דניאל אדרי

הנחה אותה להזמין צילום רנטגן אם הטיפולים לא יעזרו. אחרי שלושה טיפולים מצבה החמיר והיא כבר לא הייתה מסוגלת לדרוך על כף הרגל או להרים אותה. כשהפיסיותרפיסט ניסה לגעת בה היא צרחה מעוצמת הכאב. בגלל הקורונה לא היו מועדים קרובים לצילומי רנטגן, והאורתופד פד הפנה אותה לצילום דחוף. למחרת היא חזרה אליו יחד עם אמה לקבלת האבחון. הרופא הביט בצילום במשך זמן רב. "הייתי בטוחה שהוא יגיד לי שזו דלקת", היא מספרת, "ושאלתי את עצמי איך אוכל להמשיך להתאמן. ואז הוא אמר לי במין אדישות וללא כל הכנה מוקדמת: 'טוב, זה גידול'. לא הצלחתי לנשום, לא הצלחתי לזוז, לא שלטתי בדמעות שלי. אמא שלי שהייתה בחודש הרביעי

בני קימרון // צילום: אלעד גרשגורן

להריונה, וגם היא נכנסה להלם, תפסה את היד שלי באינסטינקט אימהי ואמרה לי: 'היה בסדר'. ואז המשפט הראשון שאמרתי היה: 'אבל עכשיו לא יגייסו אותי'. אמא נשפכה מצחוק ואמרה: 'פה שזה הדבר הראשון שאת חושבת עליו'".

ניתוח ואחות קטנה

אחר כך, כשהמתנה לאמה במכונית, גבריאלה החלה שוב לבכות: "למה רוקא אני? מה עשיתי רע לעולם שאני צריכה לעבור את זה? מה הסיבה? הרי אני תמיד שומרת על הבריאות, אוכלת נכון, מתאמנת, איך זה בכלל קשור אליי? וכמו אדם שתמיד האמין ש'מה שצריך לקרות אכן קורה', היא אמרה לעצמה: 'כנראה שככה זה צריך להיות, יש סיבה, והכול לטובה, גם כש'קשה'".

באותו לילה היא אושפזה לבריקות באיכילוב. אחרי כמה ימים נמסרה להם האבחנה - אוסטאוסרקומה, גידול ממאיר בעצם הירך שנפוץ בעיקר בקרב מתבגרים וצעירים. הגידול הגיע כבר לאורך 21 סנטימטר. רופאה מומחית למחלות סרטן הסבירה לה על תהליך הטיפול - כימותרפיה שמטרתה לכווץ את הגידול, ניתוח להסרת הגידול ובהמשך טיפול ביולוגי למניעת גרורות.

שבוע לאחר מכן היא בישרה לחבריה באינסטגרם: "יש לי סרטן בעצמות וזה משפט שבחיים לא חשבתי שאגיד".

הטיפול היה אמור להתחיל מיד. אחד הרופאים המליץ לגבריאלה לגלח את השיער במקום לחוות את נשירתו. היא החליטה לתרום את שיערה לעמותה המכונה פאות לחולות סרטן, אספה את שיערה לצמה באורך 30 סנטימטר, וחברה של אמא שלה, ספרית מקצועית, גזרה את הצמה ואחר כך גילחה את ראשה. לאות סולידריות החליטו כל בני המשפחה (הרעיון היה של האב דני) לגלח את ראשם - ההורים, הסבים והסבתות והאחים, למעט יובל. גבריאלה התעקשה שאחותה לא תקצץ את תלתליה היפים.

חודש וחצי לאחר מכן נערך הניתוח שנמשך 13 שעות וחצי, ובמהלכו נכרת הגידול עם חלק מהעצם והושלה עצם מתורם.

לשמחת כולם, למרות מימדי הגידול, לא התגלו גרורות. ניתוח נוסף נערך חודש לאחר מכן כשהתגלה זיהום בשל. באותו יום ילדה אמה את אחותה הצעירה ילין.

קמפיין ראשון

בעת אשפוז בבית החולים פגשה גבריאלה את חברות הבנות שפעלו במחלקה האונקולוגית מטעם ארגון "רחשי לב" במסגרת שירותן הצבאי. "נפגשנו ליד המיטה שלי ובמשחקייה, וכיום הן החברות הכי טובות שלי", היא אומרת. גבריאלה הציעה להן להצטלם עבור "רחשי לב" כמו אותם

ילדים חולי הסרטן שתמונותיהם התנוססו על אוטובוסים ושלטי חוצות ושודרו בטלוויזיה לקראת ימי ההתרמה של האגודה למלחמה בסרטן. בהנהלת הארגון אימצו את הרעיון. הקמפיין החל בסרטונים ותמונות באינסטגרם ובפייסבוק של גבריאלה ושל העמותה, ובהמשך עבר לשלטי חוצות, לאתרי החדשות ולטלוויזיה.

במהלך החודשים האחרונים, תוך כדי סדרות הטיפולים, עמדה גבריאלה בהצלחה בבחינת הבגרות בהיסטוריה (עם מורה פרטי) והיא מקווה לה תחיל בקרוב להתכונן לבחינות נוספות. "אני באה נרגזת מטרופות", היא אומרת. היא חזרה לאכול, לאחר שבתקופת הטיפולים רותה, ומרבה לצייר. "זה עוזר לי לפרוק את המועקה", היא מדגישה. בשלב זה, נאסר עליה עדיין להיפגש עם חברים. היא מקווה לחזור לכפר הירוק בתחילת שנת הלימודים הבאה, ולהשלים את פערי הידע שצברה לקראת כיתה י"ב באמצעות מורים פרטיים מטעם עמותת "קדימה-מרע".

מרגע שאובחנה מחלתה של גבריאלה התמודדה משפחתה עם האתגרים החדשים בגישה אופטימית ובהומור. "בתקופת הסגר, למשל, כשהיינו מגיעים למחסום, והשוטר היה שואל אותנו לאן, הייתי מוציאה מהחלון את הראש הקרח שלי ומשיבה לו: 'אנחנו נוסעים להסתפר'. לפני הניתוח שאלתי את המנתח אם אני צריכה להגיע עם שיער אסוף. בדרך לחדר הניתוח, כשהסניטר הוביל את המיטה שלי במסדרונות, בשיפוע תלול כלפי מטה, אבא שאל אותי: 'מה יקרה אם תשחרר את המיטה?' זה מין הומור משפחתי כזה".

"אמנם לא בחרנו במחלה הזו, אבל בחרנו בדרך להתמודד איתה", מוסיף דני חאיט, אביה של גבריאלה. "התחלנו עם חיוכים ובריחות, והחלטנו שמוותר לנו להכניס גם הומור שחור. למשל, בוקר אחד הגעתי למחלקה בזמן ביקור רופאים, ואמרתי לגבריאלה: 'הבאתי לך מתנה, מסרק חדש'. שנינו פרצנו בצחוק ולרופאים לקח קצת זמן לעכל את הבריחה. ההומור נתן לגבריאלה תקווה, בעזרתו קל יותר להתמודד עם מצוקה וסטרס. תמיד אמרתי שהסרטן מאוד מבגר. השיחות ביני לבין גבריאלה כבר לא היו כמו שיחות בין אב ובת, אלא שיחות בגובה העיניים. ילדים חולי סרטן מסתכלים על ההורים שלהם ומחפשים במבט שלהם חיוק, לכן חשוב מה שההורים משדרים לילדים. אנחנו בחרנו לשדר אופטימיות".

חולמת בגדול

ואכן, בסרטון הראשון שהקליטה גבריאלה גם היא שידרה אופטימיות וביטחון עצמי רב: "לפני מספר חודשים גילו לי שאני חולה בסרטן. תמיד היה לי חלום להיות דוגמנית, ושום דבר לא יעצור אותי. אני הולכת להגשים את זה - ובגדול". "רציתי להעביר מסר שהכול אפשרי, שלא משנה כמה כאבים יש לך ושהכול תלוי בך", היא מדגישה, "חשוב איך אנו מקבלים את המילה ומה אנחנו עושים איתה. החיים זה לא לתמיד. אסור לנו לחכות עם החלומות שלנו. צריך ללכת בכל הכוח ולהגשים אותם. המחלה היא שגרמה לי להגשים את החלום. אולי זה לא היה קורה בלעדיה. פעם אפילו אמרתי לאבא שלי: 'הסרטן זה הדבר הכי טוב שקרה לי'. כמה שזה נשמע הזוי, הוא עשה לי טוב".

"רחשי לב" נתנו לגבריאלה את הבמה כוללת פעולת דף האינסטגרם שלה, וכשקיבלה תגובות ממעריצים או מילדים חולים זה נתן לה כוחות", אומר האב דני חאיט. "גם מי שלא חולה בסרטן יכול ללמוד מגבריאלה איך להילחם", מוסיפה סמנכ"לית "רחשי לב" אורנה שלומוף. "כשנעדרה חולת סרטן מגשימה חלום ומדגמנת תקווה ואופטימיות, היא מהווה מודל השראה לחולים סביבה ולכל אדם באשר הוא, כי כשהלב שמח אפשר לנצח!" ■

"הייתי בטוחה שהרופא יגיד לי שזו דלקת, ושאלתי את עצמי איך אוכל להמשיך להתאמן. ואז הוא אמר לי במין אדישות וללא כל הכנה מוקדמת: 'טוב, זה גידול'. לא הצלחתי לזוז, לא שלטתי בדמעות שלי"

"המחלה היא שגרמה לי להגשים את החלום. אולי זה לא היה קורה בלעדיה. פעם אפילו אמרתי לאבא שלי: 'הסרטן זה הדבר הכי טוב שקרה לי'. כמה שזה נשמע הזוי, הוא עשה לי טוב"